În zilele din urmă oamenii vor fi neînfrânați, având doar o formă de evlavie

Să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la 1 Petru Capitolul 4. Să citim de la versetul 3: „*Ajunge în adevăr că în trecut ați făcut voia neamurilor și ați trăit în desfrânări, în pofte, în bețiii, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc*.”

Aș vrea să studiem doi termeni pe care-i întâlnim în aceste versete: ”*desfrânări*” și ”*desfrâu*”. Am citit de multe ori textul acesta, și la cuvântul desfrânări, m-am gândit la lucruri mari, la lucruri grozave. La desfrâu la fel, m-am gândit la lucruri foarte mari. Dar *desfrânări *și *desfrâu *nu înseamnă numai lucruri foarte mari.

Sunt unii oameni care spun că dacă te-ai lăsat de băutură, de curvie și de țigară, deja ai făcut pași foarte mari, dar e mult mai mult decât atât.

Cuvântul *desfrânat *când îl desparți sunt de fapt două cuvinte, *des *și *frânat*. Cuvântul *înfrânat *e asemănător cu *închis*, și *desfrânat *e asemănător cu *deschis*.

Deschis, închis, desfrâu, frâu. De la ce vine cuvântul? Frâul e asemuit cu frâul calului. E un ham, e o zăbală pusă în gură și îl stăpânești cu acest frâu. Și astfel calul este ținut în frâu.

Ești ținut în frâu, sau nu ești ținut în frâu. Desfrânat înseamnă a fi și neînfrânat. Și aici nu e prinsă numai beția și curvia.

Ne-am gândit fiecare poate la bețiii, pofte mari, cine știe ce chefuri. Aș vrea să studiem puțin acești termeni: *Înfrânare *și *desfrânare*, frâu și desfrâu. O să vedem că Dumnezeu a pus în roada Duhului înfrânarea.

O să citim la Galateni capitolul 5, versetul 22 și 23: „*Roada Duhului, dimpotrivă, este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege*.” Amin.

În dicționar o să găsiți multe explicații despre *înfrânare *și *desfrânare*.

O să vă dau termenul din dicționar. *Înfrânat *înseamnă *stăpânire de sine*. Să ținem minte acești termeni. Ne reținem de la ceva, este cumpătare, abținere. Asta înseamnă înfrânare. Și aceste lucruri ne privesc direct pe noi.

A nu fi înfrânat înseamnă a nu te stăpâni, a nu te stăpâni pe tine în orice lucru. Să fim foarte atenți, aceasta înseamnă să nu te poți abține de a face anumite lucruri care sunt în firea pământească.

Versetul 24 nu e pus la întâmplare: „*cei ce sunt ai lui Hristos Isus și- au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei*.” Amin. Adică, am putea spune, s-au înfrânat, se înfrânează de la patimile și poftele firii.

Pofta ochilor vine, și noi ce trebuie să facem cu ea? Trebuie să avem pârghii cu care s-o înfrânăm. Poate n-am studiat așa Cuvântul lui Dumnezeu, poate când ne-am gândit la înfrânarea poftelor ne-am gândit la anumite lucruri mai mari cum ar fi curvia, beția, dar nu ne-am gândit la cât de înfrânați trebuie să fim.

Când ne gândim la înfrânare trebuie să știm că suntem chemați să trăim cum a trăit Domnul Isus.

De fapt, El ne cheamă să fim cum este El, cum a fost Domnul Isus. Așadar să ne punem întrebarea: A umblat Domnul Isus în firea pământească? A trăit El, vreun moment în firea pământească?

Domnul Isus a avut firea pământească răstignită și s-a înfrânat de la orice poftă. Așa a fost Domnul Isus.

Scopul Duhului Sfânt este să ne aducă la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, adică să fim înfrânați în toate lucrurile, la modul în care a fost El.

Am putea spune că e prea mult. „*Mai avem și noi mici pofte*”, am putea zice noi. Este o vorbă frumoasă în popor, este vorba despre o urare: ”*poftă bună*”, și e nevinovată. La ce te îndeamnă urarea aceasta? Mănâncă cu poftă bună!

Nu zice poftă rea, ci poftă bună. Ai grijă să ai poftă bună, să nu fie rea, adică să mănânci cu cumpătare, să nu te îmbuibi. Îmbuibarea ce este de fapt? E un păcat, e o lipsă de înfrânare. „*Nu, nu ne putem abține, nu ne putem reține, nu ne putem stăpâni pe noi înșine.”*

Mulți cred că a mânca mai mult nu este un păcat așa de grav. Roada Duhului însă este înfrânarea poftelor. Să ne întrebăm: Domnul Isus S-a îmbuibat oare vreodată? Dacă El a avut firea pământească răstignită, știm sigur că El nu s-a îmbuibat niciodată. El nu a trăit în firea pământească și ne cheamă și pe noi la acest standard.

Aș vrea să mergem puțin prin Cuvântul lui Dumnezeu să vedem ce se întâmplă cu cei fără frâu, cu cei desfrânați, și cu cei înfrânați.

Să vedem cât de important este și pentru noi să ne înfrânăm. Ținta pe care trebuie să o avem este să ne înfrânăm de la orice lucru care este în firea pământească. „*Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit firea pământească*”, adică s-au înfrânat, se înfrânează.

Sunt mai multe feluri de păcate în zona aceasta și aș vrea să le găsim, să vedem cât de importantă este înfrânarea și cât de mult trebuie să lucrăm la acest capitol.

Dacă Îl iubim pe Domnul Isus, înseamnă că iubim și această trăsătură de caracter care a fost înfrânarea. El n-a trăit în firea pământească, și să ne gândim și la motivul pentru care n-a trăit.

Dacă ar fi fost ceva bun în firea pământească, ar fi trăit. Dar nu este nimic bun în firea pământească. Tot ceea ce îi dăm noi firii pământești este împotriva noastră. „*Cei ce trăiesc în firea pământească nu pot să placă lui Dumnezeu*.”

Și este o vrăjmășie între firea pământească și Duhul lui Dumnezeu. Cei ce trăiesc în firea pământească nu pot să-i placă lui Dumnezeu. Ce are Dumnezeu cu ei?

In primul rând, o să citim de la capitolul 32 din Exod, versetul 25:

„*Moise a văzut că poporul era fără frâu, căci Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi*.”

Poporul era fără frâu. E un motiv pentru care poporul e fără frâu. Aaron îl făcuse să fie fără frâu. Cine era în adevăr marele preot? Dumnezeu a pus pe Moise și Aaron să conducă poporul. Moise a plecat pe munte să aducă tablele și a rămas Aaron.

Și Aaron a zis: „*Să vă fac un vițel de aur*.” Aaron îl făcuse să fie fără frâu, fără să fie înfrânați, erau desfrânați. Nu mai aveau frâu pe ei. Și Aaron luase frâul de pe ei și nu mai puteau fi conduși.

Poate conducătorul de adunare să țină pe cei adunare în frâu? E datoria lui să-i țină în frâu pe cei din adunare, sau nu e datoria lui? Să fim foarte atenți. E Cuvântul lui Dumnezeu. E poate prea dur. Acolo unde nu e supunere în adunare, cum va fi poporul? Aaron îl făcuse să fie fără frâu, spre batjocura vrăjmașilor săi.

De ce își băteau joc vrășmașii? Am citit în 1 Petru: „*vă cheamă la același potop de desfrâu*.” Care potop de desfrâu? Asta face lumea. Noi, spre deosebire de lume, avem pe noi un frâu, jugul lui Hristos. Domnul Isus zice:

„*Luați jugul Meu*.” Ce jug este acesta? Hai să ne gândim. Nu este jugul asemănător cu un frâu?

O să mergem in Proverbe să citim de la capitolul 29, o să citim de la versetul 15 până la 18: și să privim și spiritual: „*Nuiaua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale. Când se înmulțesc cei răi, se înmulțește și păcatul, dar cei buni le vor vedea căderea. Pedepsește-ți fiul și el îți va da odihnă și îți va aduce desfătare sufletului. Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu. Dar ferice de poporul care păzește Legea!*” Amin.

Scriptura ne zice că atunci când poporul este fără frâu, (la Aaron poporul a fost fără frâu), nu este nicio descoperire dumnezeiască.

Ce înseamnă să fie o descoperire dumnezeiască pentru noi? Chiar acum cercetăm Scriptura despre înfrânare și avem parte de descoperire dumnezeiască? Poporul, dacă nu știe cerințele lui Dumnezeu în privința înfrânării, va fi fără frâu.

Am citit acolo în Galateni despre înfrânarea poftelor. Ce-o vrea să zică Domnul? „*Păi nu mă mai îmbăt*.” Hai să zicem. „*Mi-am scos televizorul din casă*.” Și acestea sunt, dar nu este tot.

Trebuie să fim cu frâul pe noi, nu fără, și cu acest frâu să ne conduc cineva? E cineva care trebuie să țină de frâul acesta.

Aaron era cel care era pus acolo să țină în frâu poporul împreună cu Moise. Aici citim: „*când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu.” *Și nu este scris la întâmplare: *„dar ferice de poporul care păzește Legea” *sau Cuvântul lui Hristos! *„Copilul lăsat de capul lui face rușine, dar cel ce păzește Legea este un fiu priceput. Dar cel ce umblă cu cei desfrânați face rușine tatălui său.*” Amin.

Iarăși poate ne vine în minte să ne gândim la lucruri foarte mari când citim acest cuvânt: „*Desfrânații.” *Dar aceștia sunt cei care nu au un frâu, atât scrie.

E bine să înțelegem că este vorba despre cei care nu se stăpânesc, care nu au frâu pe ei. Odată ne scrie că face rușine mamei sale și apoi zice că face rușine și tatălui său.

Dacă noi ne aflăm în adunare, în Trupul lui Hristos, vom face de rușine pe Domnul Isus, facem de rușine Biserica sau Biserica este dată de rușine, spre batjocura vrăjmașilor Săi.

Poate vom zice: Nu-i așa de grav să fie rușine, și de batjocură, dar lucrurile se accentuează. Citim în Proverbe capitolul 5 la versetul 21 și 22:

„*Căci căile omului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului.*” El vede toate cărările Lui. „*Cel rău este prins în însăși nelegiuirea lui, și este apucat de legăturile păcatului lui. El va muri din lipsă de înfrânare, se va poticni din prea multa lui nebunie*.” Amin.

Scriptura ne arată ce se întâmplă când nu este înfrânare. Omul va muri, va pieri din lipsă de înfrânare. Mulți zic: „*Păi eu încă nu mă pot înfrâna.” *Înfrânează-te, omule, pentru că cel ce nu se înfrânează piere.

Înfrânarea este Roada Duhului este roada lucrării Duhului cu cel ce trăiește după îndemnurile Duhului și se lasă călăuzit de El.

Ce înseamnă să rămâi în ascultare de Dumnezeu? Ne cere Dumnezeu înfrânare sau nu ne cere înfrânare? Multora le este greu, pentru că e vorba de răstignirea firii pământești, a poftelor trupului. Înfrânarea este foarte dificilă pentru că trebuie să luptăm cu omul vechi, care dorește plăcerile de o clipă ale păcatului.

Înfrânarea implică răstignirea firii pământești, și doare. Doare, pentru că firea pământească vrea să trăiască în plăcerile de o clipă ale păcatului. Omul vrea cu mintea lui mântuirea, dar trupul sau firea pământească, vrea și ea să trăiască.

Îmbuibarea este o plăcere a firii pământești. Nu are nici o legătură cu Duhul lui Dumnezeu sau cu lucrurile duhovnicești. Este o parte care ține doar de plăcerile trupului care trebuiesc ținute în frâu sau răstignite.

O să mai citim ce soartă au cei desfrânați în Iov capitolul 36 de la versetul 9: „*Le pune înainte faptele lor, fărădelegile lor, mândria lor. Îi înştiinţează ca să se îndrepte, îi îndeamnă să se

întoarcă de la nelegiuire. Dacă ascultă şi se supun, îşi sfârşesc zilele în fericire, şi anii în bucurie. Dacă n-ascultă, pier ucişi de sabie, mor în orbirea lor. Nelegiuiţii se mânie, nu strigă către Dumnezeu când îi înlănţuie; îşi pierd viaţa în tinereţe, mor ca cei desfrânaţi." *Amin.

Să fim foarte atenți. Desfrânare înseamnă orice lucru în firea pământească care de multe ori nu pare că este rău. Mă duc în concediu de odihnă și trăiesc în firea pământească. Nu sunt lucruri grave, nu sunt lucruri grele.

Spunea cineva că își propune ca în anul acesta care a venit, că *vrea să călătorească mai mult, vrea să cunoască mai mult", *dar nu pe Dumnezeu, ci lucrurile acestui pământ. Pare nevinovat. Parcă n-ar fi nimic acolo. Dar ce alimentează, omul duhovnicesc sau omul firesc?

Dacă nu avem termeni de comparație, nu înțelegem prea mult, dar dacă ne gândim că trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus se schimbă radical lucrurile.

Așa a făcut oare Domnul Isus? A vizitat El tot felul muzee și temple făcute de mâini omenești, și-a găsit El plăcerea în aceste lucruri?

Să ne întrebăm: Lucrează Duhul Sfânt cu noi ca să ne ajute să ajungem la înfrânare? Cât de înfrânați trebuie să fim? Acolo unde este înfrânare este libertate.

Unde nu e înfrânare, e desfrânare. Și cei desfrânați nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția Lui este numai pentru cei înfrânați. Să ne întrebăm: Are ceva Dumnezeu cu cei care nu se înfrânează? De ce trebuie să fim înfrânați?

Dacă Domnul Isus a fost înfrânat și nu și-a dorit nicio clipă să trăiască în firea pământească, de ce nu și-a dorit? Pentru că nu era nimic bun în firea pământească. Viața trăită în firea pământească e doar o cursă, o capcană.

Să citim din 2 Petru capitolul 1. Începem de la versetul 5: „*De aceea dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta, cunoștința, cu cunoștința, înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea, cu răbdarea, evlavia, cu evlavia, dragostea de frați, cu dragostea de frați, iubirea de oameni." *Amin.

Trebuie să-mi dau toata silința să fiu înfrânat pentru că Duhul Sfânt lucrează cu mine pentru a ajunge la înfrânare deplină cum a fost Domnul Isus.

El, ne îndeamnă, ne călăuzește, ne aduce aminte că trebuie să fim înfrânați, și noi trebuie să ne dăm toată silința să fim înfrânați. Scriptura spune mai departe că dacă nu am înfrânarea în inima mea, sunt orb și umblu cu ochii închiși „*Cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate*."

Domnul m-a curățat de păcate când am venit la El așa cum eram, cu scopul de a mă face așa cum este El și vrea ca să ajung la înfrânarea pe care o are El.

Sunt iertat de păcatele vechi, dar eu trebuie să lucrez acum și să mă înfrânez ca să ajung la statura plinătății lui Hristos. Pentru că El așa a fost, înfrânat.

Să ne întrebăm: Unde suntem? Iubim caracterul Lui, suntem îndrăgostiți de înfrânare, de firea dumnezeiască. Ne dorim din toată inima să fim înfrânați așa cum a fost El sau ne place încă firea pământească?

Omul piere din lipsă de înfrânare, am citit noi. Dacă nu învățăm să ne înfrânăm, vom pieri, chiar dacă am crezut în jertfa Domnului. Cu toate rugăciunile noastre, cu toate darurile noastre, fără să fim înfrânați, nu vom moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Cine se află în Împărăția lui Dumnezeu este înfrânat, a intrat sub jugul lui Hristos, are frâul pe el. Dacă nu este descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu, și asta spre batjocura vrăjmașilor noștri.

Să ținem minte că putem să avem milă, să dăruim, să mergem la bolnavi, să facem mult bine, dar înfrânarea nu are nicio legătură cu lucrurile acestea.

Trebuie să unim cu credința fapta, cu fapta, cunoștința, cu cunoștința, înfrânarea. De abia după aceea se ajunge la răbdare și la dragoste de frați. Să nu trecem peste ea, că altfel degeaba am crezut. Fără înfrânare nu vom moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

O să citim și de la Tit capitolul 1, de la versetul 7 și 8: „*Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu trebuie să fie fără prihană, nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuș, nici lacom de câștig mârșav. Ci să fie primitor de* *oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat*.” Amin.

Mai greu este să ceri unui prunc duhovnicesc să fie înfrânat. Așa este. Pentru că de abia a început pe acest drum. Dar cel care e pus să păstorească turma lui Dumnezeu trebuie să fie înfrânat.

Dacă nu este înfrânat, nu poate să conducă turma lui Dumnezeu. Sunt multe lucruri care le cer oamenii unui conducător de turmă. Doar acelea îi interesează: Să aibă o singură nevastă, să aibă copii credincioși…

Dar să fie înfrânat, să nu se mânie nu este așa de important. Ce înseamnă înfrânat? Trebuie să ne înfrânăm și de la mânie sau, nu trebuie? Ce păcat este mânia, cum vede Domnul Isus acest păcat? Ca o lipsă de înfrânare?

Cine se mânie pe fratele său ce este? Este un ucigaș. Putem să fim conducători de adunare dacă suntem mânioși? Poate sau nu poate un ucigaș să conducă turma lui Dumnezeu?

Deci acest om trebuie să fie înfrânat. Trebuie să aibă Roada Duhului prezentă în viața lui, trebuie să fie crescut spiritual, trebuie să fi trecut prin multe etape ale vieții și în urma acestor etape ale vieții să fi ajuns la înfrânare.

Și, am putea spune, are din belșug aceste lucruri în el și dacă le are din belșug, va avea intrare liberă în Împărăția lui Dumnezeu. Ne cere Domnul înfrânare, sau nu ne cere?

Domnul ne cere înfrânare la toți, inclusiv pruncului duhovnicesc. El la început are încă probleme, dar ținta lui este înfrânarea, dorința lui fierbinte este să vadă frumusețea Domnului, și Domnul Isus este înfrânat. Înfrânarea face parte din frumusețea caracterului Lui.

Să citim și din Iacov din capitolul 1, versetul 26: „*Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșeală inima…*” Scriptura ne spune că dacă nu suntem înfrânați ne înșelăm inima. Dacă nu ne înfrânăm limba, ne înșelăm inima, crezând că suntem cu Dumnezeu.

Dacă suntem religioși, și nu ne înfrânăm limba. „*…religia unui astfel de om este zadarnică*.”

Orice am face, absolut orice am face, dacă nu ne înfrânăm limba, religia noastră este zadarnică.

Da, un prunc încă nu a reușit să fie înfrânat în toate lucrurile, dar ținta lui unde este? Să și-o înfrâneze, sau nu să și-o înfrâneze? Citim de la capitolul 3 pentru că suntem aici: „*Frații mei, să nu fiți mulți învățători, că știți că vom primi o judecată mai aspră. Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să și țină în frâu tot trupul*.”

Am citit despre desfrâu și aici: „*dacă cineva nu greșește în vorbire, este un om desăvârșit și poate să și țină în frâu tot trupul*.” Deci cel ce a învățat să-și înfrâneze limba poate să-și țină în frâu tot trupul. Dar ce ne spune mai departe? „*De pildă, dacă punem cailor frâul în gură ca să ne asculte, le cârmuim tot trupul.” *Trebuie doar să-i pui frâul în gură și putem să-l cârmuim.

„*Iată și corăbiile cât de mari sunt și măcar că sunt mânate de vânturi, totuși sunt cârmuită de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului. Tot așa și limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure* *mare aprinde! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre care întinează tot trupul și aprinde roata vieții când este aprinsă de focul gheenei.” *Amin.

Ce ne cere Scriptura aici: Ce trebuie să îmblânzim? La ce trebuie să punem frâu? Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să lucrăm cu limba noastră. Mulți spun că el este mai iute la vorbă dar limba este un foc, este o lume de nelegiuiri.

Când umblăm la limbă, de fapt umblăm la inimă, pentru că Domnul Isus spune că din prisosul inimii vorbește gura.

Când înfrânăm limba, înfrânăm inima, ne înfrânăm trupul, cârmuim trupul, oprim răul la rădăcină. Limba scoate răul, și vedem că cine nu își înfrânează limba se înșală? Se înșală, și religia unui astfel de om este zadarnică. Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, așa ne spune Cuvântul lui Dumnezeu.

„*Limba nici un om nu o poate îmblânzi. Limba este un rău care nu se poate înfrâna. Este plină de o otravă de moarte*.” Limba nu se poate înfrâna. Trebuie să înfrânăm inima, s-o oprim dinăuntru, să scoatem răul din inimă.

Dacă nu scoatem răul din inimă, ce o să dea afară inima? „*Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa, frații mei.*” Citim versetul 14: „*dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați. Să nu mințiți

împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească.*” Amin.

Gura scoate afară ce este în inimă. Pizma amară duce la ceartă. Iese afară ce gândesc eu, ce vreau eu să fac. Scot pe gură pentru că trebuie să mă afirm, să spun ce gândesc eu.

Cât de importantă este înfrânarea poftelor? Și aici ne spune că trebuie să ne înfrânăm limba. Acesta este primul lucru pe care trebuie să îl facem.

Limba este un criteriu foarte simplu. Dacă limba nu e înfrânată, avem o problemă foarte mare. Punem cailor în gură un frâu. Nouă unde trebuie să ne punem frâul?

Tot în gură, ca să ne asculte, și astfel ne cârmuim tot trupul. Poate să-și țină în frâu tot trupul, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Și inima poate fi ținută.

O să citim în Proverbe 17, versetul 27 și 28: „*Cine și înfrânează vorbele cunoaște știința, și cine are duhul potolit este un om priceput. Chiar și un prost ar trece drept înțelept dacă ar tăcea și de priceput dacă și-ar ține gura.*” Amin.

Cine nu-și înfrânează vorbele, o face spre pierzarea lui. Așa am găsit scris. „*A murit de moartea celor desfrânați*”, cei care n-au înfrânare, care nu s- au înfrânat*. ”Cine are duhul potolit este un om priceput.”*

Dacă ai duhul potolit, cum îți va fi vorba? Potolită, sau vorbești mult? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „*Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorba aspră aţâță mânia.” „Chiar și un prost ar trece drept înțelept dacă ar tăcea și de priceput dacă și-ar ține gura*.” Amin.

Scriptura ne avertizează în 1 Petru: „*Cine vorbește, să vorbească Cuvintele lui Dumnezeu*„. Poate să vorbească Cuvintele lui Dumnezeu, dar în rest să-și țină gura. Dacă nu-și ține gura, o face spre pierzarea lui, așa ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. Vedem așadar cât de importantă este înfrânarea în ochii lui Dumnezeu.

Sunt multe feluri de înfrânări, foarte multe feluri. Am spus: dacă m- am lăsat de băutură, m-am înfrânat. Sigur, m-am lăsat și de țigări. Ne-am înfrânat de la țigări, ne-am lăsat de ospețe, de chefuri, ne-am înfrânat, dar trebuie să ne înfrânăm și de vorbe, de gură, să punem gurii noastre frâu, și când vorbim să vorbim Cuvintele lui Dumnezeu.

*”Cuvintele alese sunt în gura unui om priceput sau înțelept,” *zice Cuvântul lui Dumnezeu și cuvintele sunt alese sunt numai Cuvintele lui Dumnezeu.

Citim în 2 Timotei, capitolul 3 de la versetul 1: „*Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează te de oamenii aceștia.*” Amin.

Trebuie să înțelegem bine că înfrânarea face parte din porunca Domnului. Să înțelegem bine. Cine nu se înfrânează are doar o formă de evlavie.

Sunt oameni religioși care nu se înfrânează. Dacă nu ne înfrânăm, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că avem doar o formă de evlavie, tăgăduind puterea lui Dumnezeu.

Oamenii vor să trăiască în firea pământească și vin și ne spun:

„*Sunteți legaliști!*” Dar uite ce legalism ne cere Dumnezeu aici: să ne dăm toată silința, să ne dăm toată silința noastră să fim înfrânați. Altfel ne sune Scriptura că vom pieri.

Dacă nu facem lucrul acesta, suntem orbi și umblăm cu ochii închiși. Și în Apocalipsa, capitolul 3, Bisericii din Laodiceea îi spune: „*Am să te vărs din gura Mea.” *Crezi că îți merge bine? Crezi că te-ai îmbogățit și așa mai departe? Uite ce bine îți merge, dar nu ești înfrânat! Află că ești orb și umbli cu ochii închiși. Ești orb. Lipsa de înfrânare este un păcat, așa Îl vede Dumnezeu.

Roada Duhului este înfrânarea. Hai să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt, îndemnați de El și să ne dăm silința să fim înfrânați.

Dacă vrem să fim ca Domnul Isus, atunci ne vom înfrâna, pentru că El a fost înfrânat în toate lucrurile, a avut firea pământească răstignită și nu i-a dat curs niciodată.

Omul poate să trăiască în firea pământească sub o umbrelă falsă.

„*Mă duc în excursie.*” Aparent nu este nimic grav. Ce este rău dacă ne ducem într-o excursie. Dar dacă mergem să trăim pentru firea pământească este rău.

Ce am putea să concluzionăm din tot ce am citit? Fiți înfrânați! Putem concluziona asta, sau nu? Înfrânarea este Roada Duhului dacă ne lăsăm modelați de El.

Să fii înfrânat este dumnezeiesc. Te asemeni cu Domnul Isus. De abia atunci guști Împărăția lui Dumnezeu, când nu mai dai firii pământești hrană, când nu hrănești firea pământească ca să nu-i trezești poftele. Roada Duhului este înfrânarea poftelor.

Nu hrăniți firea pământească, n-o hrăniți, ca s-o treziți, pentru că firea pământească se războiește cu sufletul. (Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pământeşti care se războiesc cu sufletul. 1 Petru 2:11)

Tot ce facem pentru plăcerile trupului nu este duhovnicesc, ci este firesc 100%. Domnul să ne ajute să înțelegem că am fost chemați la înfrânare așa cum a fost Domnul Isus.

Ne place de Domnul Isus care s-a înfrânat de la toate lucrurile firii pământești? Dacă nu ne place, înseamnă că noi nu vrem să fim ca El. Vrem doar Raiul și vrem binecuvântările Lui. Vrem doar să nu ne ducem în iad. Trebuie să înțelegem că cine trăiește pentru firea pământească nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Sunt lucruri poate mai grele pentru unii dintre noi, dar este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să disperăm. Trebuie doar să avem aceasta țintă frumoasă.

E important să mergem înainte, să ne dăm toată silința să unim cu credința fapta, cu fapta, cunoștința, cu cunoștința, înfrânarea. Să ne dăm toată silința.

Trebuie să înțelegem că aici este o poruncă a Domnului. Cine nu are aceste lucruri este orb și umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat. Da, ne cheamă la această umblare înaltă să ne înfrânăm poftele.

Sunt multe pofte, să știți: pofta ochilor, pofta firii pământești și așa mai departe.

O să citim în Galateni, capitolul 6, versetul 7: „*Nu vă înșelați. Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea. Dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică*.” Amin.

Pentru ce să dăm plăceri trupului? Unde se duce trupul ăsta? E un gunoi, e un ambalaj, n-are nicio valoare și nu trebuie să investim în el. Să mănânce bine, să trăiască bine, să îi placă să se odihnească bine, să se simtă bine, și la final putrezește, și nu mai rămâne nimic din el.

Cine seamănă în firea pământească, va secera din firea pământească putrezirea. Doar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. Amin. Hai să ne punem la inimă aceste lucruri. Este foarte important. Firea pământească este un dușman de moarte al nostru. De aceea Domnul ne cere înfrânare. Facem multe lucruri, evanghelizare, cine știe ce lucruri. Dar dacă trăim în firea pământească, n-am rezolvat nimic, absolut nimic.

Dacă trăim în firea pământească suntem pierduți. Ce înseamnă să semeni și să investești în firea pământească? Să semeni, ca apoi să rodească. Domnul să ne ajute să înțelegem.

Sunt atâtea versete care ne avertizează să nu trăim în firea pământească. Mâncăm o mâncare, o mâncăm, dar să nu investim în ea, să nu prețuim mai mult decât valorează. Mâncăm o prăjitură, dar atât cât e prăjitura și atât. Nu să ne îmbuibăm cu prăjituri, ca să simțim gusturile. Să ne simțim extraordinar.

N-are nevoie Duhul de aceste lucruri, n-are nevoie de așa ceva. Sună ciudat, dar toate aceste lucruri sunt în firea pământească, să știți. Cine se gândește la lucruri de pe pământ are ca sfârșit pierzarea. Și aceasta o spunea apostolul Pavel plângând: „*Dumnezeul lor este pântecele”*.

Să citim în Filipeni, ca să ne îngrozim un pic, poate ne ajută. Capitolul 3, de la versetul 17: „*Urmați-mă pe mine, fraților, uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi. Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum plângând. Sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos*.” Și religioșii sunt incluși aici, să știți: „*Sfârșitul lor va fi pierzarea.*

„Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile de pe pământ.” Amin. Sfârșitul nostru va fi pierzarea. E o pierzare veșnică de la fața lui Dumnezeu și o să avem parte doar de iadul veșnic.

Vrem oare să ajungem acolo? Nu vrea nimeni? Cred că nu. Hai sa fim ca Domnul Isus. Dacă avem ținta să ne asemănăm cu El, ne vom dori să ne înfrânăm și să avem firea pământească răstignită. Altfel vom trăi așa de azi pe mâine și vom implora la nesfârșit mila Lui.

Să nu rămânem la o mântuire ieftină care se rezumă doar la credința în jertfa Lui. Să ne punem cu toții în minte să fim transformați după chipul lui Hristos, și El va lucra. Duhul Sfânt ne schimbă din frumusețe în frumusețe. Aceasta dacă nu avem o inimă rea și necredincioasă. Amin.

Sursa: *În zilele din urmă oamenii vor fi neînfrânați, având doar o formă de evlavie* — Cuvânt Curat cuvantcurat.ro/predici-scrise/infranarea